

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Čipery a soudců Mgr. Tomáše Šintáka a JUDr. Jiřího Hanuše v exekuční věci

oprávněné: **Bohemia Faktoring, a.s.**, IČO 27242617
sídlem Letenská 121/8, Malá Strana, 118 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Karlem Goláněm, Ph.D.
sídlem Letenská 121/8, Malá Strana, 118 00 Praha 1

proti
povinnému: [REDAKCE], narozený [REDAKCE]
bytem [REDAKCE], [REDAKCE]
zastoupený [REDAKCE], narozeným [REDAKCE]
bytem [REDAKCE], [REDAKCE]

pro 20 577 Kč s příslušenstvím

k odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 19. ledna 2022 č. j. 17 EXE 745/2018-117

takto:

- I. Odvolání povinného **se** v části, v níž směřuje proti výroku I usnesení okresního soudu, **odmítá.**
- II. Usnesení okresního soudu **se** ve výroku II **potvrzuje.**

Odůvodnění:

Usnesením výše označeným okresní soud zastavil exekuci v části, jež se týká 22 469,26 Kč spolu s úrokem 19,98 % ročně jdoucím z 13 386 Kč od 16. 5. 2017 do zaplacení, spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím ze 13 386 Kč od 16. 5. 2017 do 25. 5. 2017 a spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně jdoucím z 6 186 Kč od 26. 5. 2017 do zaplacení a v části, jež se týká nákladů nalézacího řízení 2 276 Kč (výrok I). Návrh povinného na zastavení exekuce v té části, jež se týká 7 200 Kč spolu s úrokem z prodlení 8,05 % ročně jdoucí z téže částky od 26. 5. 2017 do zaplacení však zamítl (výrok II).

Okresní soud rozhodoval o návrhu povinného na zastavení exekuce již podruhé. Jeho první zamítavé rozhodnutí bylo usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2021 č. j. 17 Co 84/2021-39 zrušeno a věc byla soudu prvního stupně vrácena k dalšímu řízení.

Okresní soud v odůvodnění usnesení vyložil, že povinný svůj návrh na zastavení exekuce odůvodnil tím, že s právním předchůdcem oprávněné uzavřel smlouvu o zápůjčce. Tuto smlouvu však pokládá za neplatnou, neboť poskytovatel zápůjčky porušil svou povinnost posouzení úvěruschopnosti povinného. Neplatnost smlouvy rovněž způsobuje zjevně nepřiměřená odměna věřitele, nepravdivé údaje o hodnotě RPSN a porušení informační povinnosti dle zákona o spotřebitelském úvěru. Celkové náklady zápůjčky přesáhly obvyklé úrokové sazby. Tuto zřejmou nespravedlnost pomínil Okresní soud v Ústí nad Orlicí při vydání exekučního

titulu, jímž je elektronický platební rozkaz ze dne 30. 4. 2018 č. j. EPR 91035/2018-5. Oprávněná se zastavením exekuce nesouhlasila a tvrdila, že její právní předchůdce své povinnosti neporušil.

Okresní soud rozhodl o návrhu při jednání, v němž provedl dokazování. Z něj zjistil, že exekuce je vskutku vedena na základě shora označeného elektronického platebního rozkazu, který nabyl právní moci dne 22. 5. 2018 a je vykonatelný. Byl vydán bez jednání a z příslušného spisu nelze zjistit, zda se nalézací soud před jeho vydáním zabýval posouzením úvěruschopnosti dlužníka před uzavřením smlouvy o zápůjčce. Jeví se pravděpodobným, že tak neučinil, když k tomu neměl ve spisu žádné podklady. K samotnému uzavření smlouvy o zápůjčce okresní soud zjistil, že zprostředkovatel ██████████ vyplnil s žalovaným dne 22. 1. 2014 zákaznickou kartu, v níž je zachyceno, že povinný měl příjmy 13 000 Kč měsíčně, podnikal v oboru ██████████, měsíčně si vydělal 5 000 Kč, k tomu pobíral dávky sociální péče ██████████ Kč. Dále je v ní uvedeno, že jeho náklady na domácnost činily 7 300 Kč měsíčně, z toho nájemné 2 000 Kč, na telefon 300 Kč, výdaje na domácnost 5 000 Kč. Povinný uvedl, že nemá kreditní kartu ani zápůjčku u jiné společnosti a že má bankovní účet. Předložil zprostředkovateli občanský průkaz, živnostenský list a blíže nespécifikovaný výměr. Povinný podpisem listiny potvrdil, že všechny údaje v ní obsažené uvedl pravdivě a úplně. V bližších okolnostech sjednávání smlouvy se lišily na jedné straně výpověď povinného a na druhé straně výpověď svědka ██████████. Ten vyloučil, že by do zákaznické karty vepsal jiné údaje než ty, které mu povinný sám sdělil, ovšem na bližší okolnosti případu si již nepamatoval. Okresní soud dále zjistil, že povinný byl s parametry zápůjčky seznámen předložením dokumentu ze dne 22. 1. 2014, nazvaného Standardní informace o spotřebitelském úvěru. Ten obsahoval výši výpůjční úrokové sazby 19,98 %, a také absolutní výši celkové platby 29 377 Kč. Tato částka měla zahrnout jistinu 16 000 Kč a poplatek 13 377 Kč (jako souhrn úroku 2 043 Kč, poplatku za administrativní činnost 3 041 Kč a poplatku za hotovostní režim splátek 8 295 Kč). Součástí informací je i roční procentní sazba nákladů (RPSN) 63,93 %. Ze samotné smlouvy o zápůjčce datované týměž dnem plyne, že původní věřitel se zavázal poskytnout povinnému 16 000 Kč a povinný se zavázal mu zaplatit 29 377 Kč (s podrobným rozpisem jednotlivých složek této částky). Podle smlouvy si povinný vybral hotovostní režim splátek, což potvrdil podpisem. Okresní soud dále z vlastní činnosti zjistil, že povinný prochází řadou nalézacích i exekučních řízení (celkem 12), uzavření smlouvy o zápůjčce nejbližše předcházela exekuce sp. zn. 18 EXE 1220/2013, v níž byla vymáhána částka 158 000 Kč s příslušenstvím.

Při právním posouzení věci okresní soud připomněl právní úpravu zákona o spotřebitelském úvěru č. 145/2010 Sb., konkrétně jeho ustanovení § 9 odst. 1 a odkázal na judikaturu, která se jeho výkladem zabývá (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 30/2015 a Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 2178/2018 a sp. zn. 33 Cdo 201/2018). Dospěl k závěru, že v posuzovaném případě původní věřitel nesplnil před uzavřením smlouvy o zápůjčce zákonnou povinnost posoudit úvěruschopnost dlužníka s odbornou péčí, protože si řádně nezjistil dostatečné informace o příjmech a výdajích povinného a jeho majetkových poměrech, které by byly podloženy relevantními doklady, a to zejména okolnost, že povinný měl již v době uzavírání smlouvy platit jiný dluh. Pro poskytovatele úvěru nemohly být dostačující pouze informace sdělené povinným, aniž by si je ověřil využitím informací z veřejně dostupných zdrojů (např. z centrální evidence exekucí). Smlouva o zápůjčce je tedy z tohoto důvodu neplatná, a proto oprávněná mohla po povinném požadovat pouze uhrazení poskytnutých částek, nikoli však úroky a poplatky za administrativní činnost a za hotovostní režim splátek. K této neplatnosti smlouvy měl nalézací soud přihlédnout z úřední povinnosti. K tomu totiž soudy zavazuje i směrnice 2008/48/ES o spotřebitelském úvěru, a to se zřetelem k jejímu výkladu, jak ji podal Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku sp. zn. C-679/18 z 5. 3. 2020. Exekuce tak dle závěrů okresního soudu vede ke zjevné nespravedlnosti a je přímo v rozporu s principy právního státu, protože nalézací soud zasáhl svojí nečinností do právních poměrů povinného zcela zásadním způsobem.

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████.

Okresní soud ovšem nepřisvědčil argumentaci povinného potud, pokud bylo namítáno, že ve smlouvě sjednané úroky a poplatky (odměny) zjevně nepřiměřené. I taková vada smlouvy a potažmo exekučního titulu by mohla vést k zastavení exekuce v části týkající se nepřiměřené výše úroků. Zde však okresní soud porovnával skutkové okolnosti projednávané věci s případy, v nichž Ústavní soud dovedl nepřiměřenost úroků (např. rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 3194/18, III. ÚS 4084/12, III. ÚS 4129/18). Dospěl k závěru, že sjednaná výše úroků a poplatků v projednávané věci je výrazně nižší než v případech řešených před Ústavním soudem. Tam šlo např. o úrok 1 % denně (365 % ročně), úrok 98,10 % ročně, úrok 72,89 % ročně, úrok 79 % ročně (RPSN 115,32 %). Tato okolnost tedy nemůže vést k závěru, že exekuční titul je rozhodnutím zjevně nespravedlivým a rozporným s principy právního státu. Uplatní se tak zásada, že vady nalézacího řízení nelze do exekuce přenášet a má tu zcela zásadní význam otázka procesní nečinnosti či liknavosti povinného.

Okresní soud dále zdůraznil, že povinný převzal od právního předchůdce oprávněné 16 000 Kč a že doposud zaplatil jen 8 800 Kč. Smlouva o zápůjčce je neplatná, ale lze uvažovat o nároku věřitele na vydání bezdůvodného obohacení (§ 2991 občanského zákoníku). S jeho vydáním je povinný v prodlení nejpozději od 26. 5. 2017, a to dle výzvy k vrácení v oznámení o postoupení pohledávky z 15. 5. 2017. Připomněl zásadu zdrženlivosti, podle které zásahy do právních vztahů musí být na jedné straně natolik účinné, aby odstranily očividnou nespravedlnost, na druhé straně však zároveň minimalizované na nezbytnou míru, aby nevyvolaly jinou nespravedlnost či stav právní nejistoty. Uplatnění této zásady vede dle okresního soudu k spravedlivému rozhodnutí a k zachování společenského smíru. Okresní soud proto zastavil exekuci podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) jen zčásti. Zamítl návrh povinného co do částky odpovídající bezdůvodnému obohacení ve výši 7 200 Kč spolu s příslušným zákonným úrokem z prodlení. Exekuci zastavil v části, která tento nárok přesahuje, tedy ohledně úroků a poplatků a odměn, úroků z prodlení za dobu před 26. 5. 2017 a náhrady nákladů nalézacího řízení.

Proti tomuto usnesení okresního soudu podal odvolání povinný a výslovně je napadl v celém rozsahu. Okresnímu soudu vytkl, že ze zjištěného skutkového stavu vyvodil nesprávné právní závěry. Zopakoval svou argumentaci přednesenou již v prvostupňovém řízení a zdůraznil své přesvědčení, že neplatnost smlouvy o zápůjčce vyplývá též z nepřiměřené výše úroků, poplatků a odměn, kterou navíc povinný při sjednání smlouvy nemohl ovlivnit. Současně je zřejmé, že nebyla správně vypočtena ani RPSN, neboť do jejího výpočtu nebyl zahrnut poplatek za hotovostní inkaso splátek. Připomněl také rozhodnutí Nejvyššího soudu, v nichž je dovozováno, že při posuzování přiměřenosti úroků je třeba porovnávat úrokovou míru u úvěrů poskytovaných bankami v době uzavření smlouvy. Zásadně nesouhlasil s názorem okresního soudu, že lze nadále vést exekuci ohledně části nároku z titulu bezdůvodného obohacení. Jde o právní nárok odlišný od plnění ze smlouvy, které bylo přiznáno vadným exekučním titulem. Nemohlo tudíž dojít ani k jeho postoupení z původního věřitele na oprávněnou. Povinný rovněž nemůže být ani v prodlení s vydáním bezdůvodného obohacení, protože výzvou ze dne 15. 5. 2017 byl vyzván k vrácení pohledávky ze smlouvy. Pokud jde o vrácení poskytnuté částky, mělo by být analogicky aplikováno ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., který v případě porušení právní povinnosti poskytovatele úvěru umožňuje spotřebiteli vrátit poskytnutou jistinu v době přiměřené jeho možnostem. Okresním soudem zmiňovanou zásadu zdrženlivosti označil povinný za lichou, protože vyvolává novou očividnou nespravedlnost a do budoucna vystavuje povinného přikořím nezákonné exekuce. Daná situace vznikla pochybením společnosti Provident Financial, resp. oprávněné, a nalézacího soudu, tíživé následky tohoto pochybení nemůže nést povinný. Pokračování exekuce by tak vedlo ke zjevné nespravedlnosti a bylo by v rozporu s principy právního státu. Povinný proto navrhl, aby odvolací soud usnesení okresního soudu změnil, exekuci zcela zastavil a oprávněné uložil, aby exekutorovi zaplatila náklady exekuce.

Povinný své odvolání později doplnil samostatným podáním, v němž navrhl, aby odvolací soud odložil provedení exekuce do právní moci rozhodnutí o odvolání.

Oprávněná ve vyjádření k odvolání přednesla nesouhlas s tvrzeními povinného a souhlasila s postupem okresního soudu, který zamítl částečně návrh na zastavení exekuce s tím, že je tu nárok na vydání bezdůvodného obohacení. Nesouhlasila s názorem povinného, že na ní jako na postupníka z důvodu neplatnosti smlouvy o zápůjčce nepřešel tento nárok. Označila rozhodnutí Nejvyššího soudu, které toto její stanovisko podporuje. Vyjádřila názor, že odvoláním činí povinný jen obstrukce v exekučním řízení. Navrhla potvrzení usnesení okresního soudu a sdělila, že nesouhlasí s odkladem exekuce.

Povinný na vyjádření oprávněné odpověděl tak, že měl oprávněnou dovolávané rozhodnutí Nejvyššího soudu za nepřiléhavé, protože se týká rozhodování soudů v nalézacím řízení a exekuční soud nemůže nahrazovat činnost nalézacího soudu. Namítl dále, že z exekučního titulu nijak nevyplývá, jestli se nalézací soud zabýval skutečností, zda došlo k platnému postoupení pohledávek ze smlouvy o zápůjčce na oprávněnou. Povinný nikdy nerozporoval výši dlužné částky, má však za to, že ji pro zjevnou nespravedlnost nelze vymáhat ve stávající exekuci. Ohradil se proti tvrzení o obstrukcích a prezentoval své přesvědčení, že je to naopak oprávněná, kdo svým postupem navyšuje náklady řízení. Sám se nachází v dluhové pasti, čelí několika exekučním řízením, které splácí srážkami ze mzdy, a proto není schopen uhradit dlužnou částku jednorázově. I přesto dne 12. 11. 2021 navrhl zástupci oprávněného uzavření dohody o narovnání a zastavení exekuce s tím, že by za pomoci rodinných příslušníků částku 7 200 Kč uhradil. Zástupce oprávněné však nijak nereagoval.

K návrhu povinného na odklad exekuce do rozhodnutí odvolacího soudu o odvolání krajský soud uvádí, že o něm nebylo třeba rozhodovat. Exekuce již totiž byla usnesením okresního soudu ze dne 7. 6. 2021 č. j. 17 EXE 745/2018-41 odložena do doby právní moci rozhodnutí o návrhu na její zastavení. Toto usnesení bylo dle obsahu spisu doručeno zástupci oprávněného dne 9. 6. 2021 a povinnému (tehdy nezastoupenému) dne 10. 6. 2021. Odvolání proti tomuto usnesení podáno nebylo, usnesení je pravomocné.

Krajský soud jako soud odvolací předně zjistil, že odvolání povinného je přípustné (§ 201 o. s. ř.), obsahuje podstatné náležitosti (§ 205 o. s. ř.) a bylo podáno včas (§ 204 o. s. ř.).

K projednání odvolání nařídil odvolací soud jednání. K němu se však žádný z účastníků ani jejich zástupců nedostavil, přičemž všechny předvolané osoby svou nepřítomnost řádně omluvily. Krajský soud proto věc projednal bez přítomnosti účastníků.

Při zkoumání, zda povinný je osobou oprávněnou podat odvolání, krajský soud nemohl přehlédnout, že povinný výslovně napadl odvoláním usnesení okresního soudu v celém rozsahu, tedy i ve výroku I, jímž okresní soud částečně vyhověl jeho návrhu a exekuci zčásti zastavil. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že k podání odvolání je podle ustanovení § 201 o. s. ř. zásadně povolán jen účastník řízení. Právo podat odvolání však přísluší pouze tomu účastníku, jemuž byla rozhodnutím soudu způsobena v jeho právech určitá (byť nepatrná) újma. Teorie procesního práva hovoří o tzv. subjektivní přípustnosti odvolání. Výrokem I odvoláním napadeného usnesení bylo rozhodnuto o částečném zastavení exekuce, a to na základě návrhu povinného. Tímto rozhodnutím žádná procesní újma povinnému způsobena být nemohla. Odvolání tedy bylo v této části podáno někým, kdo k jeho podání nebyl oprávněn. Jinak řečeno, odvolací soud by mohl věcnou správnost rozhodnutí o částečném zastavení exekuce přezkoumávat pouze na základě odvolání oprávněné, která ovšem žádný opravný prostředek nepodala. Odvolací soud proto v souladu s ustanovením § 218 písm. b) o. s. ř. rozhodl tak, že odvolání povinného v příslušné části odmítl.

Při přezkoumání výroku II napadeného usnesení přihlížel krajský soud i k důvodům, které nebyly v odvolání uplatněny, protože usnesení o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce je rozhodnutím ve věci samé (§ 212a odst. 1 o. s. ř.). Odvolání v této části důvodným neshledal.

Odvolací soud předně dospěl k závěru, že řízení před okresním soudem nebylo postiženo žádnou zmatečností ani jinou procesní vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Okresní soud učinil na základě provedeného dokazování v potřebném rozsahu správná skutková zjištění, jež odvolací soud přebírá. Proti jejich správnosti ostatně povinný ani v odvolání ničeho nenamítá. Pokud jde o právní posouzení věci, odvolací soud souhlasí se závěry soudu prvního stupně jen částečně. Okresní soud správně dovodil, že při uzavírání smlouvy o zápůjčce poskytovatel úvěru v intencích požadavků zákona a související judikatury neposoudil s odbornou péčí úvěruschopnost spotřebitele (povinného), což má za následek neplatnost smlouvy. Rovněž je nutno souhlasit s právními závěry okresního soudu v té části, v níž odmítl teze povinného, že důvodem pro zastavení exekuce by měla být nepřiměřená výše úroků, odměn a poplatků. V těchto částech pokládá odvolací soud usnesení soudu prvního stupně za zcela správné a přesvědčivě zdůvodněné s tím, že na vyčerpávající odůvodnění lze pro stručnost v příslušných částech odkázat.

Krajský soud ovšem nemohl přitakat závěru okresního soudu, že popsané pochybení poskytovatele úvěru při sjednávání smlouvy a nedostatečné posouzení úvěruschopnosti povinného má za následek nepřipustnost exekuce daného exekučního titulu.

Z rozhodovací praxe Nejvyššího i Ústavního soudu se podává, že ve vykonávacím řízení zásadně platí, že exekuční soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost exekučního titulu, jeho obsahem je vázán a je povinen z něj vycházet. Judikatura zároveň připustila, že zcela výjimečně může dojít k prolomení této zásady, jestliže by exekucí došlo k takovému zásahu do práv povinného, jenž je v rozporu se samotnými základy demokratického právního státu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu z 29. 1. 2020 sp. zn. 20 Cdo 4044/2019 a nálezy Ústavního soudu ze 17. 1. 2012 sp. zn. I. ÚS 871/11, a z 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18). Nepostačí tedy pouhé zjištění, že plnění uložené exekučním titulem zcela nebo zčásti není v souladu s hmotným právem. Při zvážení, zda došlo k naplnění takové výjimky je na místě zohlednit konkrétní okolnosti případu, jakož i aktuální poměry a postavení účastníka, který má být nucenou realizací exekučního titulu poškozen. Na jedné straně totiž stojí téměř bezvýjimečná potřeba respektu k pravomocnému a vykonatelnému exekučnímu titulu ve formě rozhodnutí soudu, na straně druhé nutnost zabránit nucenému průchodu zcela zjevného a s ohledem na okolnosti případu a poměry účastníků zásadního bezpráví. V poměrech rozhodování o návrhu na zastavení exekuce jde o posouzení, zda v daném případě je přiměřené zastavit exekuci vykonatelného rozhodnutí soudu, o němž bylo dodatečně zjištěno, že je v rozporu s hmotným právem, a tím de facto setřít rozdíl mezi nalézacím a vykonávacím řízením. Nadužívání takového postupu by totiž bylo v rozporu s principem právního státu a potřebou respektu k pravomocným a vykonatelným rozhodnutím nalézacích soudů.

Závěr o neplatnosti úvěrové smlouvy, která nebyla nalézacím soudem náležitě rozpoznána v řízení, jež předcházelo vydání exekučního titulu, se v daném případě opírá zejména o to, že původní věřitel (poskytovatel úvěru) při sjednávání smlouvy o zápůjčce nedostatečně posoudil úvěruschopnost povinného (spotřebitele). Konkrétně šlo o to, že se při zkoumání příjmových a majetkových poměrů povinného spokojil jen s údaji uvedenými povinným, které se později ukázaly jako neúplné, a s listinami, které předložil sám povinný. Nedostatek odborné péče poskytovatele úvěru je založen v podstatě jen na tom, že uvěřil nepravdivému prohlášení povinného, že nemá jiné závazky, a neopatřil si z veřejně přístupných zdrojů (např. z centrální evidence exekucí) další údaje o poměrech povinného, z nichž by mohl zjistit, že povinný má dluhy, pro které již čelí exekuci. Takové údaje by pak patrně musely vést k závěru o nedostatečné úvěruschopnosti povinného a k neposkytnutí půjčky. Jinak řečeno, bylo zjištěno,

že právní předchůdce oprávněně zkoumal úvěruschopnost povinného, nicméně si při tom nepočínal s požadovanou odbornou péčí.

Krajský soud má za to, že takový postup nepředstavuje důvod pro zásah předpokládaný judikaturou citovanou shora a pro popření rozdílu mezi nalézacím a exekučním řízením. Pochybení právního předchůdce oprávněně a na ně navazující rozpor exekučního titulu s hmotným právem totiž nedosahuje takové závažnosti a intenzity, která by snad mohla založit zjevně nespravedlivý zásah do práv povinného, ba dokonce rozpor se samotnými základy demokratického právního státu. Pro uvedený závěr svědčí i ta okolnost, že exekučním titulem v projednávané věci je elektronický platební rozkaz, který byl povinnému řádně doručen a v němž byl povinný náležitě poučen, že proti němu může podat odpor, kterým se elektronický platební rozkaz zruší. Platební rozkaz je tedy výsledkem zkráceného soudního řízení, v němž v souladu se zákonem soud vychází z tvrzení žalobce (oprávněného). Nepříznivé účinky platebního rozkazu přitom žalovaný (povinný) může zvrátit velice jednoduše, tedy pouhým podáním odporu (třeba i neodůvodněného). Podání odporu tak představovalo nejen jednoduchou, ale i velmi účinnou obranu před negativními právními účinky platebního rozkazu, přičemž tato obrana byla dobře dostupná i pro povinného, který jinak jakožto spotřebitel zasluhuje ve vztahu s oprávněnou zvýšenou právní ochranu. Uspokojivé vysvětlení své pasivity přitom povinný nepodal.

Z výše uvedeného vyplývá, že usnesení okresního soudu je ve výroku II o částečném zamítnutí návrhu na zastavení exekuce věcně správné. Krajský soud proto usnesení okresního soudu v této části potvrdil (§ 219 o. s. ř.)

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

Proti výroku I tohoto usnesení není dovolání přípustné.

Proti výroku II tohoto usnesení je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou.

Hradec Králové 21. března 2022

JUDr. Jan Čípera v. r.
předseda senátu